

[Ellinger.]

vidste, hvor Selskabets Bøger førtes, og at der kun var een Mand paa Kontoret, nu anstiller stille Betragtninger over, hvor uhyre let det er at sidde og holde moralske Forelæsninger for andre om Tilsynspligt.

Men har Hovedrevisoratet end faaet nok, saa gaar vi dog lidt videre. Hovedrevisoratet hævder, at vi havde tjent Statskassen bedre, naar vi hyppigere havde afholdt offentlige Licitationer, og udvikler Fordelene ved disse. Den højtærede Finansminister har i Tillid til, at man gennem Hovedrevisoratet fik gode og fremfor alt paalidelige Oplysninger, i Folketinget udtalt, at vi kunde have varetaget Statens Interesser bedre ved at have holdt mange flere af disse Licitationer. Ministeren ved ikke og kan ikke vide — der er intet at bebrejde ham —, Folketinget ved ikke og kan ikke vide, men Hovedrevisoratet, det ved, men det *fortier*, at den første offentlige Licitation paaførte Statskassen et ikke ubetydeligt Tab. Murermesteren, der sejrede i Konkurrencen, gik itu under Arbejdet. Dette voldte os lang Tids Besvær og Bryderi, Konference med Kammeradvokaten, Behandling i Ministeriet, men langt om længe maatte vi jo bringe Sagen i Orden, og Arbejdets Fortsættelse overdroges en af de andre bydende Murermestre, som førte det igennem, men naturligvis paa Basis af sit indleverede Tilbud. Var det end et Tvivlsspørgsmaal, om vi havde Forpligtelse overfor de ledigblevne Arbejdere, som havde Lønninger til gode hos Mesteren og nu pludselig blev sat paa Gaden, endte vi dog Sagen med, at der beylgedes Murersvendene 6 848 Kr. 23 Ø., Arbejds mændene 2 267 Kr. 41 Ø., Jord- og Betonarbejderne 4 348 Kr. 12 Ø., Chaufførerne 47 Kr. 74 Ø., i alt 13 511 Kr. 50 Ø. Det var den Erfaring, vi gjorde, da vi begyndte paa den Vej, der anbefales os saa stærkt nu bagefter. Folketingsmand Andreasen takkede mig for, at vi havde handlet saaledes i Stedet for at gaa til Proces. Det blev altsaa en dyrt købt Erfaring, men Revisoratet nævner ikke dette.

Vilde det nu have været at stille urimelig store Krav til dets Aabenhed, til dets Ærlighed, at Hovedrevisoratet havde indskudt — det kritiserer jo Højskolens Regnskab — i sin udførlige Belæring om Licitationers velsignede Betydning for Staten blot saa meget, at den Omstændighed, at Højskolens Byggeri selv i høj Grad har vist, at offentlig Licitation kan give Tab i Stedet for Gevinst, dog i nogen Grad ret-

færdiggør, at vi har givet Arbejdet ud, saaledes som vi har gjort det? Vilde det have været urimeligt? Men i den Skrivelse af 5. Marts i Aar, som jeg før nævnte, hvor Hovedrevisoratet bedyrer sin Mangel paa teknisk Sagkundskab, kommer der nu ogsaa et Tilbagetog i Spørgsmaalet om Udbud af Licitationer, idet det deri hedder:

„At *Princippet* om offentlig Licitation i *Praksis* ogsaa har sine Mangler, er givet,“

Endvidere:

„At den Maade, paa hvilken Højskolens Arbejde har været givet ud, har kunnet betinge en i kvalitetsmæssig Henseende god Udførelse, er muligt.“

Men, tilføjes det: Det er ikke sikkert, at Højskolen har opnaaet den gode Udførelse saa billigt som muligt. Pladask, der fejrer Hovedrevisoratet hele Kritikken, det vil sige de 7 af de 10 Sider ned paa Gulvet, det Hovedrevisorat, som i fem Maaneder i Tavshed har set paa, at Byggeudvalget er blevet smædet for disse Handlinger. Hvis det straks havde staaet i Hovedrevisoratets Betænkning, vilde der ikke have været et Menneske i det ganske Land, der vilde have bebrejdet Byggeudvalget noget som helst paa dette Punkt, thi en saadan Sikkerhed, et saadant Bevis for, at man har faaet det bedste Arbejde for den billigste Pris, kan der overhovedet ikke leveres noget som helst Byggeforetagende.

Saa kommer vi til de to andre af de tre Hovedpunkter. Det ene er det, at man ved ikke at tage Forbehold med Hensyn til Faldet i Varepriser og Arbejds løn har paaført Statskassen Tab, og der staar

„hvis samlede Størrelse ifølge Sagens Natur ikke lader sig angive, men som maa regnes at være betydeligt, og som kunde og burde have været undgaaet.“

Det andet Spørgsmaal angaar Ingeniørhonorarerne.

Hvad nu det første angaar, vil jeg afgjort bestride dets Rigtighed. Beskylder man Administrationen for at have paaført Statskassen et betydeligt Tab, maa man nærmere paavise Tabets Størrelse. Kan man ikke det, maa man bekæmpe sin Angrebsiver og undgaa at udslynge ubestemte og ubeviste Paastande. Jeg er afskaaret fra i Øjeblikket at godtgøre min Afvisnings fulde Berettigelse, fordi Hovedrevisoratet ruger over Materialet. Og det er jo muligt, at jeg faar Vanskelighed ved at gøre det senere, hvis det er rigtigt, hvad Hovedrevisoratet siger, at det er vanskeligt at regne Tabet ud. Jeg skal dog alligevel nok tage